forskellig Dressur og at Kvinderne ikke maa udelukkes fra noget. Dersom de er blevet svagere, bør man behandle dem som en svag Mand over for en stærk, simpelt hen ved at paalægge ham mindre Arbejde. Det er det første Punkt. Spørgsmaalet om Styrke og Svaghed er her det gældende; det er ikke en guddommelig Orden, som intet formaar at forandre.

Efter at have fastslaaet, at dersom vi behandler menneskelige Væsener som andre Skabninger, saa er der ingen Grund til at tro, at de ikke gensidig skulde i Følge deres Begavelse og Dygtighed dele Arbejdet imellem sig. Plato siger, at det er umuligt at bruge Handyret og Hundyret til det samme Arbejde, hvis de ikke er dresseret paa samme Maade, og dersom Kvinder skal paalægges de samme Pligter og det samme Arbejde, maa de have den samme Opdragelse. For Eksempel som de atheniensiske Mænd blev oplært i Musik og Gymnastik, saaledes maatte ogsaa Kvinderne opdrages. Thi hvad man betragter for den mest passende Opdragelse for det ene Køn, bør ogsaa betragtes for den mest passende for det andet. Det er det andet Punkt, at dersom der ingen Grund er til at afslaa Kvinden at dele Arbejdet med Manden, saa er der heller ingen Grund til at nægte hende samme Opdragelse. Er hendes Natur skikket til at arbejde i noget og ikke i andet, er Manden og Kvinden hinanden lig i noget, men ikke i alt — Altsaa hvad — med Hensyn til militær Tjeneste?

Dette Spørgsmaal er udkæmpet i vore Dage. Beviserne mod at give Kvinden Ligestilling med Manden er, at dersom Plato betragter ethvert Menneskes Arbejde bestemt til at passe for hans Natur, og Manden og Kvinden er forskellige, maa han ogsaa anvise dem forskellig Plads. Til Svar paa Platos Syn paa Forskellen i Funktion kan bestemmes ved Forskellen i Naturen saa langt som det særegne Arbejde. For Eksempel: tag nu de offentlige og de politiske Pligter; det er ikke tilstrækkeligt Bevis paa de to Køns Forskel i Arbejdsevne.

Nej, det maa prøves med den Del, der tager Del i Regeringen. Det er ikke nok at bevise, at der er Gradforskel, thi Kvindens Opdragelse og Arbejde har saa længe været underordnet Mandens, saa hun maa blive svagere baade i fysisk og aandelig Henseende. Fordi hun er svagere end Manden, er der jo ingen Grund til at undlade at give hende Del i offentlige Sager, thi der findes jo mange svage Mænd blandt vore offentlige Politikere eller Regenter; de mister dog ikke deres Stemmeret. Platos Anskuelse gaar ud paa, at Mand og Kvinde bør have den samme Opdragelse.

Men der er et Punkt, som Plato ikke kan komme over, og det er Militærtjenesten; det er ogsaa det Argument, der ofte høres mod Kvindens Stemmeret nu, at naar de ikke kan slaas for deres Fædreland, saa skal de heller ikke have Medbestemmelsesret i Regeringssager. Dette er imidlertid ikke nogen rigtig Forstaaelse af Arbejdets Deling. Nogle tjener deres Fædreland med Musklerne andre med Hjernen. Det vilde være lige saa uretfærdig som at sige, at Mænd burde ikke have Indflydelse paa Regeringen, fordi de ikke satte deres Liv i Vove ved at føde Børn. Desuden vil Fremtiden, at hverken Mænd eller Kvinder skal føre blodige Krige. I Opkrævning af Skatter gør Staten ingen Forskel paa Mand og Kvinde. At Plato ikke kunde se andet, end at Militærtjenesten gjorde Forskel, er ikke underligt, naar man betænker, at han skrev det fire hundrede Aar før Kristi Fødsel, det er mere mærkeligt, at han kunde hævde Kvindens Ligestilling, da han dog ikke kendte Nutidens Kvinde, men derimod dømmer efter den atheniensiske Kvinde i Oldtiden.

Om Fru Nico Beck-Meyer,

som var valgt til Delegeret for Dansk Fredsforening paa Chikagokongressen i Avgust, skriver Formanden for den nordamerikanske „Universal Peace Union" til Folketingsmand Bajer:

„O, hvor jeg beundrede denne lille Kvinde, denne ædle Danske, i Sandhed Deres Frænde. Denne Kvinde, der stod op og forlangte Freden praktiseret i alle dens Enkeltheder.

Fru Nico Beck-Meyer stod der med sine stærke, overbevisende Retsgrunde — hendes Ansigt rødmende som en ung Piges paa 16 Aar — dog — hendes Tale var forstandig, udtryksfuld og sammentrængt. Folk brast i voldsom Bifaldsstorm efter hendes Tale. Hun var en henrivende Taler.

Fra vor Brevkasse.

Tak, fordi vi nok maa faa Lov til at ryge, hvis vi har Lyst til det. I Virkeligheden en uskyldig Fornøjelse! Men vi vil ogsaa have Lov til at bruge Sløjfer, Fjer, Blonder o. s. v., thi det er en lige saa uskyldig Fornøjelse. — Vi er begge Bogholdersker! Jeg, Marie, holder af, naar jeg kommer hjem fra Kontoret, at hvile mig paa Chaiselonguen og ryge en Cigaret, og jeg, Kristine, kan ikke lide at ryge, jeg har nok af Maries Røgen, det vil sige, da jeg véd, hun holder af at ryge, saa kunde det aldrig falde mig ind at opholde mig derover; jeg kan nok lide en Smule Røg, og derfor passer det mig godt. — Jeg sætter mig i Gyngestolen, og naar jeg har hvilet et Øjeblik, tager jeg mit Haandarbejde; jeg hækler, broderer og syr Sløjfer. Jeg fylder vor Lejlighed med Sløjfer, hæklede og broderede Sager, og jeg synes ikke, jeg er paaklædt, naar jeg ikke har faaet mine Sløjfer paa. — Og det vil jeg have Lov til, for det er i Virkeligheden en uskyldig Fornøjelse. Det kunde selvfølgelig heller aldrig falde Marie ind at opholde sig derover.

Hver sin Lyst for sine Penge!

Odense, 20.-9.-93. *Marie — Kristine.*

Fru Redaktør!

Jeg er enig med Dem i, at Tobaksrygning ikke alene er en uskyldig Fornøjelse, men jeg er ogsaa vis paa, at den har gjort meget godt; selv ryger jeg ikke — i det hele taget tror jeg ikke, at Kvinderne er tilbøjelige hertil; men jeg vil ikke være med til at dadle Mænd, fordi de ryger. Jeg har nemlig mange Gange følt, hvor godt det har gjort i vort Hus. Min Mand er nemlig en lidenskabelig Røger, og naar han ofte er trykket af de daglige Bekymringer i Forretningslivet, er Sindet naturligvis trist og mørkt. Men kan jeg da liste mig til at anbringe Piben og Tobaksdaasen i hans Nærhed, og han begynder at ryge, saa bliver Sindet atter lyst; det er lige som de hvirvlende Røgskyer hæver Tankerne og bringer Sindet fornyet Haab og Kraft.

At det heller ikke svækker Arbejdsevnen, det beviser gamle Grundtvig, hvis Moder røg mere end nogen Mand, og som selv aldrig havde Piben af Munden. Han arbejdede sine 12—18 Timer i Døgnet og blev dog 90 Aar.

Aarhus, d. 25. Septbr. 1893. *N. A.*

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af **Ida Boy-Ed.**

I Pensberg tog de med Postvognen, hvis eneste Passagerer de vare. Deres Samtale var nu kommet ind paa det videnskabelige Omraade, og Droste talte saa ivrig, at han overdøvede Hjulenes Raslen. Hans unge Rejsefælle undertrykkede mangt et Spørgsmaal, han ellers vilde have gjort, undlod at gøre mangen en Indvending, thi han ønskede, at Professoren skulde blive færdig med at drøfte det ellers interessante Tema og tænkte paa det vigtige Spørgsmaal, hvor Alfred skulde bo, og hvad Damerne vilde sige til den uventede Gæst.

Men det var altsammen forgæves; da Postvognen holdt foran Gæstgivergaarden i Kochel, var Professoren endnu ikke færdig.

„Begge Kufferterne skal sendes til Fru von Droste!" beordrede Professoren.

„Men jeg kan da ikke . . ." stammede Alfred.

„Hvad kan De ikke?"

„Jeg er jo saa fremmed . . . der er maaske slet ikke Plads . . . jeg kan jo godt bo . . . her . . . paa Gæstgivergaarden . . ."

„Vi har smukke Værelser, god Opvartning, om Sommeren bo'r her mange Herskaber," anbefalede Værten.

„Hvad er det for en Snak!" udbrød Droste. „De kan dele Værelse med mig. Men nu har vi en lille halv Times Spadseretur, min Svigerindes Hus ligger Syd for Søen."

De gik hurtigt; Vejen førte først igennem Landsbyen, forbi de hvide, straatækkede Huse, der næsten laa skjult under mægtige Frugttræer, fra hvis Grene den lette Blæst afrev de sidste rødgule Blade; Efteraarssolen skinnede mildt og varmt og betog Landskabet dets ellers noget mørke Præg.

For Enden af Gaden fik de Øje paa en larmende Børneskare, som leende og jublende stimlede sammen om en høj, ung Dame. Det var Ottilie, som delte Kringler ud til Børnene af et stort Kræmmerhus. Hun saa Onkelen, kastede Kræmmerhuset fra sig og fløj i hans Arme. Han løftede hende i Vejret og gav hende et Kys. Da

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og indleveres paa nærmeste Postkontor, Postekspedition eller Brevsamlingssted, ledsaget af 70 Øre, hvilken Sum udgør Betalingen for Bladet i Oktober Kvartal; Bladet bliver da tilsendt Vedkommende gennem Postvæsenet.

Se næste Side.